

ми знаходимо деякі приказки в українській верзії — напр. пани як дурні: що хотять те і роблять (*μωρῶ καὶ ἄρχοντι ἔππερ ἄν δόξῃ* (N. 253), чим горщик накипів, тим буде смердіти -- *quo semel est imbuta recens, servabit odorem Testa diu* (Гораций, пор. й уривок з Варрона — N. 144), жите людини як булька на воді — *ut dicitur — homo bulla* (Варрон — N. 145) і т. и.

Не треба міркувати, що в сій книжці, де зібрано — як подано в заголовку — 300 приказок (ми не перелічували) — нема користних аналогій і порівнянь; зовсім ні: книжка має певну вартість, як збірка аналогій до руських приказок, але не первотворів, і ми хотіли лише зазначити не всюди докладний метод автора — робити вивід про гезузу на підставі одної лише подібности. *О. Г-ий.*

Къ исторіи исправленія книгъ въ Болгаріи въ XIV вѣкѣ. Исслѣдованіе П. А. Сырку. Томъ I, вып. I, Спб., 1899, ст. XXXII + 609.

Професор петербурського університета Сырку, від довшого часу студуюючи діяльність болгарського патріарха Єфимія Тирновського, видав тепер широку біографію його на тлі сучасного релігійного і культурного життя (в 2 випуску, видав ім ще 1890 р., автор зібрав літургічні писання Єфимія, в 3-ім огляне його літературні писання, а в II т. має бути мова про поправу церковних книг). Ся праця має свій інтерес і для нас: під впливом Єфимія стояли його земляки руські митрополити Кипріяні і Гр. Цамблак, і виясненне тодішніх релігійних і культурних напрямів Болгарії може дещо дати й для того темного періоду в історії нашої культури. Крім того автор подекуди говорить за Кипріяна й Гр. Цамблака й спеціально (с. X, 252). Деякі цікаві подробиці можна вказати й по за тим (нпр. про мініятюри ватиканського кодекса хроніки Манасії — с. 425 і т. и.) *М. Г.*

А. Верзиловъ — Очеркъ торговли Южной Руси 1480—1569 г. (Сборникъ Черниговского земства 1898).

Ся розвідка д. Верзилова з'явила ся наслідком праць автора за часи перебування його у київському Університеті, де він працював у професора В. Антоновича, котрому він складає свою подяку у коротенькій передмові до свого дослідю. Автор висловлює думку, що внутрішні відносини Литовсько-Руської держави в значній мірі вияснені вже ученими істориками, вияснені відносини політичні, суспільні, церковно-релігійні, навіть родинні, а тепер на черзі дослідити історію інституцій фінансових і торговельно-промислових. Виходячи з такого погляду автор робить